

MEN WOMEN ONLY

1. Spojuje nás adoptivní vztah

19.06.2024 MEN WOMEN ONLY - JAROSLAV PANENKA

strana: 8 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadlo; moravskoslezské; Národní

Snad každou druhou odpověď promění v improvizovaný komediální skeč, jehož kouzlo by se převodem na papír, jak už to bývá, bohužel vytratilo. A tak následující povídání se Štěpánem Kozubem a Jiřím Krhutem berte především jako pozvánku na jejich letošní turné, v jehož rámci populární dvojice procestuje velký kus republiky i s dvěma zastávkami na Slovensku. Štěpánovy a Jiřího koncerty totiž zdaleka nejsou jen o povětšinou křehkých písničkách. Oba pánové na nich dokazují, že vedle muziky je jejich druhým oborem humor, a opravdu jim nechybí dar hravě rozesmát publikum. *

* Co se vám, Štěpáne, vybaví jako první, když se řekne Jiří Krhut?

Štěpán: Kouty a pleš.

A vám, Jiří, při vyslovení jména Štěpán Kozub?

Jiří: Dlouhý kabát a černé brýle.

* Vzpomenete si, kdy jste poprvé zaregistrovali jeden druhého?

Jiří: Já jsem Štěpu poprvé viděl v Klubu Heligonka, kde mívám svá představení a kluci tam vystupovali se Třemi tygry. Chodil jsem se na Štěpána koukat a říkal jsem si, že ten kluk nikdy nebude zpívat.

Štěpán: Já si Jirku pamatuji z Divadla Mír, když byl u nás hostem na silvestrovském večeru. Už delší dobu jsem o něm věděl, ale tehdy jsme se poprvé potkali osobně. A řekl jsem si, že ten chlap nikdy nebude hrát divadlo.

* Vybaví se vám moment, kdy jste se rozhodli, že do toho půjdete společně?

Štěpán: Moc se mi líbí písničky, které Jirka hrál s kapelou Nedivoč, právě u nich mě napadlo, že bych byl rád, kdyby pro mě taky něco složil.

Jiří: Já jsem původně chtěl se Štěpou udělat nějaký komediální výstup, myslel jsem, že půjdeme tímto směrem. Ale on přišel s nápadem na společnou píseň, tak jsem mu napsal Prásknu bičem. A že nezůstalo u jediné skladby, o tom vlastně rozhodli lidi, kteří si ji našli na sítích a chtěli po nás další.

* Jak byste popsali proces vzniku vašich písniček?

Štěpán: Nemám srovnání, protože pro mě nikdo jiný nepíše, ale řekl bych, že nám jdou hladce. Jirka přichází s už hotovou písničkou, tedy s hudbou a většinou i textem, a mojí prací je ji nazpívat, jak nejlíp dovedu.

Jiří: U Štěpána mám devadesátidevítiprocentní jistotu, že se nebudeme o nic handrkovat a na rozdíl od některých interpretů, pro které jsem psal, od něj neuslyším, jestli bych třeba radši nevměnil nějaké slovíčko, abychom nenaštvali lidi, nebo nezměnil sloku a tak podobně. To se Štěpánem vůbec neřeším, dává mi maximální důvěru. A já zas už umím dopředu odhadnout, co mu můžu nabídnout a jakou písničku mu ani neposílat, protože pro něj prostě není.

* Spletl jste se v tom někdy?

Jiří: Vyjde to skoro vždycky. Co pamatuju, jen s jedním textem jsem u Štěpy nepochodil. Složil jsem něco ve smyslu "... už nemusím chodit do průvodů mávat...", a on, narozený v roce 1996, prostě taková slova nemohl prožít, prvomájové průvody nezažil.

Štěpán: Díkybohu.

Jiří: Což taky znamená, že jsi nikdy nebyl na vojně. Ale já taky ne.

Štěpán: A že jsme se narodili do doby, kdy sehnat džíny nebo banány už nebyla taková výzva.

* Oba máte vedle společné tvorby vlastní úspěšné kariéry. Museli jste obrušovat svoje umělecká ega, abyste mohli fungovat jako

dvojice?

Štěpán: To pro mě není zas tak těžké. Jako divadelník jsem zvyklý pracovat v kolektivu a v něm pravidelně dochází k situacím, kdy jeden musí ustoupit druhému. Jinak bychom v divadle ani fungovat nemohli.

Jiří: Mně bude příští rok padesát, já už si obrušovat ego snad nepotřebuju. V kapelách, ve kterých jsem hrával, na sebe narostlá ega různě narážela, a především kvůli nim jsem z těch kapel odcházel, protože jsem chtěl, abychom s klukama hlavně zůstali kamarády. Což by se při kecech, které jsem jako tvůrce kolikrát míval, nemuselo podařit.

* Většina muzikantů přirovnává kapelu k rodině, ostatně často s jejími členy tráví více času než s životními protějšky. Vnímáte svůj vztah také jako v určitém smyslu manželství?

Štěpán: Máte pravdu, že se to tak říká. O kapele i o divadle. A možná je trochu nebezpečné něco takového říkat. Ale jo, do určité míry si jsme druhou rodinou. Nebo mě napadá možná příhodnější přirovnání – adoptivní vztah.

Jiří: To v našem případě možná sedí víc, protože jsem o dvacet let starší než Štěpa a vlastně jsem si ho hudebně adoptoval. Je fakt, že když jezdíme po koncertech, strávíme spolu spoustu času, hodiny přejezdů v autě nebo po vystoupeních na hotelích. A víme, že se nesmíme navzájem prudit, abychom večer na pódiu odvedli dobrou práci a udělali lidem radost.

Štěpán: Snažíme se jako rodinka na dovolené, která se drží, aby si nekazila prázdniny, i když s nimi je teta, kterou nikdo moc nemusí...

* Další z častých muzikantských frází tvrdí, že žena do kapely nepatří, protože dříve či později se devastačně podepíše na vztazích zbývajících mužských členů.

Vy v dámském doprovodu vystupujete často, co si o tomuto tvrzení tedy myslíte?

Jiří: Je to hodně individuální, nicméně tohle jsem už slyšel od spousty muzikantů.

"Baba trhá partu!" Je pravda, že ženy dokážou být intrikánky, když chtějí...

Štěpán: Jirko, dávej si pozor, co říkáš. Žijeme v době, kdy by sis za tohle mohl jít sednout.

Jiří: Opravuji, ženy jsou krásné bytosti bez postranních úmyslů.

Štěpán: Co může být výmluvnější odpovědí na vaši otázku, než že momentálně sháníme černošskou zpěvačku. Vážně. Ale teď nevím, jestli se smí říkat černošskou...

* Dvakrát jste se dotkli ne úplně zanedbatelného věkového rozdílu, který mezi vámi je. Jak se podepisuje na vaší spolupráci?

Štěpán: Nijak ho nevnímám, opravdu vůbec. Vlastně mě ani nezajímá, kolik je Jirkovi let.

Když si vezmu celou naši kapelu, jsem z nás všech nejmladší, a taky si nepřipadám jako nějaký puberták.

Jiří: Ani já necítím, že by se na nás to věkové rozpětí nějak podepisovalo. Možná si spolu tak dobře rozumíme, protože zatímco Štěpa je na svůj věk mentálně hodně vyspělý, řekl bych, že já jsem duší pořád ten puberták, a tak se potkáváme na půli cesty kolem pětatřiceti let.

* Pořadatelé někdy uvádějí u vašich koncertů noticku, že jsou nevhodné pro děti do 15 let. Myslíte, že skutečně narušují jejich zdravý vývoj?

Jiří: Určitě ne víc, než jim ho narušuje třeba škola.

Štěpán: Nebo internet.

Jiří: My se rádi koukáme do publika, abychom věděli, jací lidé na nás chodí, a myslím, že mezi nimi není nikdo pod pětadvacet, spíš převažují diváci od čtyřiceti výš. Takže pokud se na koncertě ocitne děcko, s největší pravděpodobností na něm není dobrovolně, ale bylo na něj násilně dovláčeno rodiči, za kterými tím pádem jde veškerá zodpovědnost.

* Na letošní rok jste nachystali turné napříč republikou. Na koncertech zazní i písničky z připravovaného alba. Co o nich a o něm zatím můžete prozradit?

Jiří: Mám napsaných dvanáct písniček, postupně jsem je Štěpánovi během posledního roku posílal a brzy přijde den, kdy si spolu sedneme, abychom z nich vybrali deset, které budou vedle sebe nejlépe fungovat.

Právě jsem zadal do výroby svoje nové cédéčko, takže se už můžu naplno chystat na nahrávání naší desky. Stoprocentně bude venku do Vánoc a její vydání oslavíme velkým křtem v Ostravě. Štěpo, nechceš k tomu taky něco říct? Třeba že se těšíš...

Štěpán: To říct můžu, ale kdo mi teď uvěří, když sis to takhle vynutil?! Já se tedy doopravdy těším. O řadě nových písniček jsme si spolu povídali, některé jsme dokonce už zavěsili na internet. Těším se na natáčení, jsem zvědavý, jak budou ty písně ve výsledku znít,

na hudební aranže, které jim Jirka vymyslí.

Jiří: Naše první deska vznikala během covidu, celou jsem ji nahrál sám doma v počítači, ale teď to bude jiné. Koncertujeme s kapelou, tu samozřejmě také přivzeme do studia, takže výsledek bude určitě živější a živelnější.

* V rámci zmíněného turné zahrajete také 23. června v Ledárnách Braník. Má pro vás tato zastávka punc výjimečnosti?

Štěpán: Každý open air je výjimečný sám o sobě.

Jiří: Hlavně se vracíme po roce a půl do Prahy, kde jsme naposledy hráli ve vyprodaném Foru Karlín. Ten koncert má pro mě tajemnost hradu v Karpatech, protože já si skutečně nedovedu představit, co to jsou ledárny.

Štěpán: Já ani Braník!

Jiří: Ale nebudeme si nic googlit, ať jsme překvapení... Každopádně my si užíváme každý koncert a těšíme se i na naše pražské fanoušky. Záměrně neříkám na Pražáky, ti budou, chudáci, v menšině, protože většina je tam náplava. Takže se moc těšíme na tu naši pražskou náplavu!

* Jakou nejlepší radu do života jste jeden od druhé dostali?

Štěpán: Na žádnou od Jirky si nevzpomínám. Často mi říká třeba "dávej si bacha na...", což nevím, jestli je úplně rada. Spiš mě chce vystresovat, ale to já mu nedovolím.

Jiří: Jsem si jistý, že Štěpán mi nikdy žádnou radu nedal.

Štěpán: Tak teď pro tebe jednu mám.
Dávej si bacha!

Jiří: Děkuji. My si asi ani žádné rady říkat nemusíme. Když už, proudí mezi námi mimoverbální komunikace. Jeden druhého nějak nasměroval, každý se z něčeho poučil... je to proces. Ale přece se jinak nebudu Štěpánovi montovat do života, stejně jako on se nemontuje do toho mého. My jsme profesionálně partáci na pódiu a mimo něj, když najdeme čas, rádi se sejdeme třeba u Štěpána na zahradě a opečeme si buřty. Štěpán: Veganské. *

ŠTĚPÁN KOZUB herec, autor, zpěvák, režisér, 28 let * Narodil se v Bohumíně. Téměř celé dětství prožil v Javorníku v Jeseníkách. * Absolvoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, obor hudebně-dramatický. * Po maturitě nastoupil do Komorní scény Aréna, v tomto tříletém angažmá získal Cenu divadelní kritiky za hlavní roli v Shakespearově Něco za něco a nominaci na Cenu Thálie. * Je také držitelem několika filmových ocenění, např. ceny za výkon ve filmu Ruchoth Rooth na festivalu v Las Vegas, ceny z festivalu v Londýně za nejlepší mužský herecký výkon ve filmu Spolu, byl též nominovaný na Českého lva za vedlejší roli ve filmu Grand Prix. * Je držitelem ceny Světloňoš roku za seriál sKORO Na mizině apod. * V současné době je stálým hostem Divadla Mír. Dělá muziku, píše scénáře a příležitostně také režíruje. * Je členem improvizačního uskupení Tři tygři, vystupuje rovněž se svými stand-upy. Jako první komik u nás s nimi dvakrát vyprodal pražskou O2 arenu. * V roce 2020 vydal společně s Jiřím Krhutem album Prásknu bičem. Letos společně absolvují česko-slovenské turné, zahrnující tyto zastávky: Praha 23. 6., České Budějovice 25. 7., Valtice 22. 8., Hradec Králové 4. 9., Plzeň 19. 9., Brno 1.-2. 10., Ústí nad Labem 21. 10., Bratislava 20. 11., Košice 21. 11., Ostrava 9. 12. JIŘÍ KRHUT zpěvák, hudební skladatel, muzikant, textař, básník, bavič, 49 let * Narodil se v Ostravě, vystudoval Ostravskou univerzitu v oboru amerikanistika a anglistika. 18 let učil angličtinu, z toho 10 let na vysoké škole. * Je stálíci ostravského Klubu Heligonka, kde v roce 2016 debutoval se svými scénkami a písničkami v Kabaretu Bo po boku Jarka Nohavici. * Následovaly autorské pořady Čapkárna, Varieté Krhut a U Krhuta. * Na ČRo Ostrava provázel vlastním pořadem Krhutoviny. * Vydal sólové album Čapkárna, anglické písně pro děti na albu Monty Songs či s kapelou Nedivoč CD Vale pletichám. * Píše pro řadu dalších interpretů (Ewa Farna, František Segrado, Vojtěch Dyk, Lenka Nová, Mirka Miškechová, Mirai, Marie Rottrová či Štěpán Kozub, s nímž vydal album Prásknu bičem). * Je autorem textů původního muzikálu Harpagon je lakomec? (Národní divadlo moravskoslezské) a písní a textů k inscenaci Provaz o jednom konci (Divadlo na Vinohradech). * Kreativně působí i v reklamním odvětví. * Na jaře letošního roku vydal knihu Krhutoviny a na začátek podzimu nachystal své druhé sólové album.

fOtO: Pe tR HRu b e Š

TEXT: JAROSLAV PANENKA | FOTO: PETR HRUBEŠ

Snad každou druhou odpověď promění v improvizovaný komediální skeč, jehož kouzlo by se převodem na papír, jak už to bývá, bohužel vytratilo. A tak následující povídání se Štěpánem Kozubem a Jiřím Krhutem berte především jako pozvánku na jejich letošní turné, v jehož rámci populární dvojice procestuje velký kus republiky i s dvěma zastávkami na Slovensku. Štěpánovy a Jiřího koncerty totiž zdaleka nejsou jen o povětšinou křehkých písničkách. Oba pánové na nich dokazují, že vedle muziky je jejich druhým oborem humor, a opravdu jim nechybí dar hravě rozesmát publikum. >

SPOJUJE NÁS ADOPTIVNÍ VZTAH

ROZHOVOR

Co se vám, Štěpáne, vybaví jako první, když se řekne Jiří Krhut?

Štěpán: Kouty a pleš.

A vám, Jiří, při vyslovení jména Štěpán Kozub?

Jiří: Dlouhý kabát a černé brýle.

Vzpomenete si, kdy jste poprvé zaregistrovali jeden druhého?

Jiří: Já jsem Štěpa poprvé viděl v Klubu Heligonka, kde mívám svá představení a kluci tam vystupovali se Třemi tygry. Chodil jsem se na Štěpána koukat a říkal jsem si, že ten kluk nikdy nebude zpívat.

Štěpán: Já si Jirku pamatuji z Divadla Mír, když byl u nás hostem na silvestrovském večeru. Už delší dobu jsem o něm věděl, ale tehdy jsme se poprvé potkali osobně. A řekl jsem si, že ten chlap nikdy nebude hrát divadlo.

Vybaví se vám moment, kdy jste se rozhodli, že do toho půjdete společně?

Štěpán: Moc se mi líbí písničky, které Jirka hrál s kapelou Nedivoč, právě u nich mě napadlo, že bych byl rád, kdyby pro mě taky něco složil.

Jiří: Já jsem původně chtěl se Štěpou udělat nějaký komediální výstup, myslím jsem, že půjdeme tímto směrem. Ale on přišel s nápadem na společnou píseň, tak jsem mu napsal Prásknu bičem. A že nezůstalo u jediné skladby, o tom vlastně rozhodli lidé, kteří si ji našli na sítích a chtěli po nás další.

Jak byste popsali proces vzniku vašich písniček?

Štěpán: Nemám srovnání, protože pro mě nikdo jiný nepíše, ale řekl bych, že nám jdou hladce. Jirka přichází s už hotovou písničkou, tedy s hudbou a většinou i textem, a mojí prací je ji nappívat, jak nejlíp dovedu.

Štěpán: Máte pravdu, že se to tak říká. O kapelě i o divadle. A možná je trochu nebezpečně něco takového říkat. Ale jo, do určité míry si jsme druhou rodinou. Nebo mě napadá možná příhodnější přirovnání – adoptivní vztah.

Jiří: To v našem případě možná sedí víc, protože jsem o dvacet let starší než Štěpa a vlastně jsem si ho hudebně adoptoval. Je fakt, že když jezdíme po koncertech, strávíme spolu spoustu času, hodiny přejezdů v autě nebo po vystoupeních na hotelích. A víme, že se nesmíme navzájem prudit, abychom večer na pódiu odvedli dobrou práci a udělali lidem radost.

Štěpán: Snažíme se jako rodinka na dovolené, která se drží, aby si nekazila prázdniny, i když s nimi je teta, kterou nikdo moc nemusí...

Další z častých muzikantských frází tvrdí, že žena do kapely nepatří, protože dříve či později se devastace podopíše na vztazích zbývajících mužských členů. Vy v dámském doprovodu vystupujete často, co si o tomuto tvrzení tedy myslíte?

Jiří: Je to hodně individuální, nicméně tohle jsem už slyšel od spousty muzikantů. „Baba trhá partu!“ Je pravda, že ženy dokážou být intrikánky, když chtějí...

Štěpán: Jirko, dávej si pozor, co říkáš. Žijeme v době, kdy by sis za tohle mohl jít sednout.

Jiří: Opravuji, ženy jsou krásné bytosti bez postranních úmyslů.

Štěpán: Co máš být... Jiří: ...

Jiří: U Štěpána mám devadesátidevítiprocentní jistotu, že se nebudeme o nic handrkovat a na rozdíl od některých interpretů, pro které jsem psal, od něj neuslyším, jestli bych třeba radši nevyměnil nějaké slovíčko, abychom nenaštvali lidi, nebo nezměnil sloku a tak podobně. To se Štěpánem vůbec neřeším, dávám mi maximální důvěru. A já zas už umím dopředu odhadnout, co mu můžu nabídnout a jakou písničku mu ani neposílat, protože pro něj prostě není.

Spletl jste se v tom někdy?

Jiří: Vyjde to skoro vždycky. Co pamatuju, jen s jedním textem jsem u Štěpy nepochodil. Složil jsem něco ve smyslu „... už nemusím chodit do průvodů mávat...“, a on, narozený v roce 1996, prostě taková slova nemohl prožít, prvomájové průvody nezažil.

Štěpán: Díkybohu.

Jiří: Což taky znamená, že jsi nikdy nebyl na vojně. Ale já taky ne.

Štěpán: A že jsme se narodili do doby, kdy sehnat džiny nebo banány už nebyla taková výzva.

Oba máte vedle společné tvorby vlastní úspěšné kariéry. Museli jste obušovat svoje umělecká ega, abyste mohli fungovat jako dvojice?

Štěpán: To pro mě není zas tak těžké. Jako divadelník jsem zvyklý pracovat v kolektivu a v něm pravidelně dochází k situacím, kdy jeden musí ustoupit druhému. Jinak bychom v divadle ani fungovat nemohli.

Jiří: Mně bude příští rok padesát, já už si obušovat ego snad nepotřebuju. V kapelách, ve kterých jsem hrával, na sebe narostlá ega různě narážela, a především kvůli nim jsem z těch kapel odcházel, protože jsem chtěl, abychom s klukama hlavně zůstali kamarády. Což by se při kecech, které jsem jako tvůrce kolikrát mívával, nemuselo podařit.

Většina muzikantů přirovnává kapelu k rodině, ostatně často s jejími členy tráví více času než s životními protějšky. Vnímáte svůj vztah také jako v určitém smyslu manželství? >

ŠTĚPÁN KOZUB

herec, autor, zpěvák, režisér, 28 let

■ Narodil se v Bohumině. Téměř celé dětství prožil v Javorníku v Jeseníkách.

■ Absolvoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, obor hudebně-dramatický.

■ Po maturitě nastoupil do Komorní scény Aréna, v tomto třiletém angažmá získal Cenu divadelní kritiky za hlavní roli v Shakespearově Něco za něco a nominaci na Cenu Thálie.

■ Je také držitelem několika filmových ocenění, např. ceny za výkon ve filmu Ruchoth Raoth na festivalu v Las Vegas, ceny z festivalu v Londýně za nejlepší mužský herecký výkon ve filmu Spolu, byl též nominovaný na Českého lva za vedlejší roli ve filmu Grand Prix.

■ Je držitelem ceny Světloňoš roku za seriál SKORO Na mizině apod.

■ V současné době je stálým hostem Divadla Mír. Dělá muziku, píše scénáře a příležitostně také režuruje.

■ Je členem improvizčního uskupení Tři tygři, vystupuje rovněž se svými stand-upy. Jako první komik u nás s nimi dvakrát vyprodal pražskou O₂ arénu.

■ V roce 2020 vydal společně s Jiřím Krhutem album Prásknu bičem. Letos společně absolvovali česko-slovenské turné, zahrnující tyto zastávky: Praha 23. 6., České Budějovice 25. 7., Valtice 22. 8., Hradec Králové 4. 9., Plzeň 19. 9., Brno

Na letošní rok jste nachystali turné napříč republikou. Na koncertech zazní i písničky z připravovaného alba. Co o nich a o něm zatím můžete prozradit?

Jiří: Mám napsaných dvanáct písniček, postupně jsem je Štěpanovi během posledního roku posílal a brzy přijde den, kdy si spolu sedneme, abychom z nich vybrali deset, které budou vedle sebe nejlépe fungovat. Právě jsem zadal do výroby svoje nové cédéčko, takže se už můžu naplno chystat na nahrávání naší desky. Stoprocentně bude venku do Vánoc a její vydání oslavíme velkým křtem v Ostravě. Štěpo, nechceš k tomu taky něco říct? Třeba že se těšíš...

Štěpán: To říct můžu, ale kdo mi teď uvěří, když sis to takhle vynutil?! Já se tedy doopravdy těším. O řadě nových písniček jsme si spolu povídali, některé jsme dokonce už zavešili na internet. Těším se na natáčení, jsem zvědavý, jak budou ty písně ve výsledku znít, na hudební aranže, které jim Jirka vymyslí.

Jiří: Naše první deska vznikala během covidu, celou jsem ji nahrál sám doma v počítači, ale teď to bude jiné. Koncertujeme s kapelou, tu samozřejmě také přivzeme do studia, takže výsledek bude určitě živější a živelnější.

V rámci zmíněného turné zahrajete také 23. června v Ledárnách Braník. Má pro vás tato zastávka punc výjimečnosti?

Štěpán: Každý open air je výjimečný sám o sobě.

Štěpán: Co může být vyčnívající buňkou na vaši otázku, než že momentálně sháníme černošskou zpěvačku. Vážně. Ale teď nevím, jestli se smí říkat černošskou...

Dvakrát jste se dotkli ne úplně zanedbatelného věkového rozdílu, který mezi vámi je. Jak se podepisuje na vaši spolupráci?

Štěpán: Nijak ho nevnímám, opravdu vůbec.

Vlastně mě ani nezajímá, kolik je Jirkovi let. Když si vezmu celou naši kapelu, jsem z nás všech nejmladší, a taky si nepřipadám jako nějaký puberták.

Jiří: Ani já necítím, že by se na nás to věkové rozpětí nějak podepisovalo. Možná si spolu tak dobře rozumíme, protože zatímco Štěpa je na svůj věk mentálně hodně vyspělý, řekl bych, že já jsem duší pořád ten puberták, a tak se setkáváme na půli cesty kolem pětácti let.

Pořadatelé někdy uvádějí u vašich koncertů noticku, že jsou nevhodné pro děti do 15 let. Myslíte, že skutečně narušují jejich zdravý vývoj?

Jiří: Určitě ne víc, než jim ho narušuje třeba škola.

Štěpán: Nebo internet.

Jiří: My se rádi koukáme do publika, abychom věděli, jací lidé na nás chodí, a myslím, že mezi nimi není nikdo pod pětadvacet, spíš převažují diváci od čtyřiceti výš. Takže pokud se na koncertě ocitne děcko, s největší pravděpodobností na něm není dobrovolně, ale bylo na něj násilně dovléčeno rodiči, za kterými tím pádem jde veškerá zodpovědnost.

1.–2. 10., Ústí nad Labem 21. 10., Bratislava 20. 11., Košice 21. 11., Ostrava 9. 12.

JIŘÍ KRHUT

zpěvák, hudební skladatel, muzikant, textař, básník, bavič, 49 let

■ Narodil se v Ostravě, vystudoval Ostravskou univerzitu v oboru amerikanistika a anglistika. 18 let učil angličtinu, z toho 10 let na vysoké škole.

■ Je stálíci ostravského Klubu Heligonka, kde v roce 2016 debutoval se svými scénkami a písničkami v Kabaretu Bo po boku Jarka Nohavíci.

■ Následovaly autorské pořady Čapkována, Varieté Krhut a U Krhuta.

■ Na ČRo Ostrava provázel vlastním pořadem Krhutoviny.

■ Vydal sólové album Čapkována, anglické písně pro děti na albu Monty Songs či s kapelou Nedivoč CD Vale pletichám.

■ Píše pro řadu dalších interpretů (Ewa Farna, František Segrado, Vojtěch Dyk, Lenka Nová, Mirka Miškechová, Miral, Marie Rottrová či Štěpán Kozub, s nímž vydal album Prásknu bičem).

■ Je autorem textů původního muzikálu Harpagon je lakomec? (Národní divadlo moravskoslezské) a písní a textů k inscenaci Provaz o jednom konci (Divadlo na Vinohradech).

■ Kreativně působí i v reklamním odvětví.

■ Na jaře letošního roku vydal knihu Krhutoviny a na začátek podzimu nachystal své druhé sólové album.

Jiří: Hlavně se vracíme po roce a půl do rany, kde jsme naposledy hráli ve vyprodaném Foru Karlín. Ten koncert má pro mě tajemnost hradu v Karpatech, protože já si skutečně nedovedu představit, co to jsou ledárny.

Štěpán: Já ani Braník!

Jiří: Ale nebudeme si nic googlit, ať jsme překvapení... Každopádně my si užíváme každý koncert a těšíme se i na naše pražské fanoušky. Záměrně neříkám na Pražáky, ti budou, chudáci, v menšině, protože většina je tam náplava. Takže se moc těšíme na tu naši pražskou náplavu!

Jakou nejlepší radu do života jste jeden od druhého dostali?

Štěpán: Na žádnou od Jirky si nevzpomínám. Často mi říká třeba „dávej si bacha na...“, což nevím, jestli je úplně rada. Spíš mě chce vystresovat, ale to já mu nedovolím.

Jiří: Jsem si jistý, že Štěpán mi nikdy žádnou radu nedal.

Štěpán: Tak teď pro tebe jednu mám.

Dávej si bacha!

Jiří: Děkuji. My si asi ani žádné rady říkat nemůžeme. Když už, proudí mezi námi mimoverbální komunikace. Jeden druhého nějak nasměroval, každý se z něčeho poučil... je to proces. Ale přece se jinak nebudu Štěpánovi montovat do života, stejně jako on se nemontuje do toho mého. My jsme profesionálně partáci na pódiu a mimo něj, když najdeme čas, rádi se sejdeme třeba u Štěpána na zahradě a opečeme si buřty.

Štěpán: Veganské. ■

« zpět na začátek